MINTĂ-CREAȚĂ, BUSUIOC ȘI SUCNĂ-MURGĂ

Era o babă și aceea avea trei ficiori. Ea rămăsese vădană cu dânșii. Acești ficiori nu făceau alta nimica, decât îmbiau după vitejii și voinicii. Cum se porneau dimineața de-acasă, veneau abia noaptea, și anume, cel mai mare, Mintă-Creață, venea cum însăra, mânca și se culca; cel mijlociu, Busuioc, venea pe la miezul nopții, cerea, ca și cel dintâi de la maică-sa demâncare, ospăta și apoi se culca și dormea, iar al treilea, Sucnă-Murgă, venea acasă tocmai în zori de zi, mânca, se culca, și dormea mai puțin decât ceilalți, pentru că venea mai târziu și se pornea dimineața o dată cu dânșii. De aice urma că el și știa mai multe decât frații săi, pentru că vedea mai multe decât dânșii și pentru că mai toată viața sa era deștept și totuna cu lucru. Atâtea cunoștinți își adunase el și așa de tare își vânjoșase trupul, încât întrecea pe amândoi frații săi și în agerimea minții și în puterea brațelor. Tot pentru aceea că dormea mai puțin și îmbla mai mult după voinicii, întrecea și Busuioc pe frate-său Mintă-Creață, atât cu mintea cât și cu tăria trupului. Acești trei frați mai aveau și altă poreclă. Cel mai mare, Mintă-Creață, pentru că se născuse de cu sară, se numea și Sărilă; cel mijlociu, Busuioc, pentru că se născuse pe la miezul nopții, se numia și Miezilă, iară cel mai mic, Sucnă-Murgă, pentru că se născuse în zori de zi, se poreclea și Zorilă. Alții însă zic, că de aceea se porecleau frații aceștia Sărilă, Miezilă și Zorilă, pentru că ei se culcau unul de cu sară, al doilea pe la miezul nopții și al treilea în zori de zi.

Îmblând ei așa în voinicii cât au îmblat, iată că auzi și împăratul locului de dânșii și de vitejiile tor. El avea numai o fată, și n-ar fi vrut s-o deie după orișicine, ci numai după un om iscusit și viteaz foarte, carele să fie în stare să-și apere împărăția de dușmani. Împăratul, drept că auzise multe vorbindu-se despre voiniciile celor trei frați, dară nu știa care din ei este cel mai viteaz și mai vrednic ca să-i fie ginere și să-i încredințeze fata și împărăția. Deci a socotit

să puie pe fiecare la probă cu ceva; căci, își zicea împăratul, care va trece proba mai bine, acela va fi și cel mai viteaz și mai în stare să-mi fie ginere și urmaș în împărăție; iar de nu s-a prinde niciunul de probă, am să le tai capetele ca să nu mai poarte degeaba numele de viteji; însă de s-or prinde ca să-mi facă aceea ce le-oi porunci eu, și de s-a întoarce vreunul teafăr de unde l-oi trimete, apoi voi ști că este viteaz de frunte și mai tare decât chiar zmeii!

Cugetând împăratul aceasta, a trimes îndată un sol la babă să-i ducă niște pânză pentru o cămeașă și o păreche de izmene, și niște ață, și dându-i-le, să-i spuie așa:

— Mătușică! Împăratul îți trimete pânza și ața aceasta, ca până mâne dimineață să coși din ea o cămeșă și o păreche de izmene; cu acestea să se îmbrace un ficior de-al dumitale, care va vrea, și să meargă cu zori de zi ca să aducă împăratului cheia raiului și lumina soarelui, că de n-or fi gata până mâne dimineață cămeșa și izmenele, și de nu i-a aduce vreun ficior cheia raiului și lumina soarelui, apoi la toți are să vă taie capetele!

Auzind biata babă această poruncă aspră, s-a spăimântat foarte și s-a apucat îndatamare de a făcut de mâncat la ficiori ca să aibă pe când or veni acasă și-apoi s-a dat iute la cusut. Cusând ea amu cât a cusut, iată că începe a însăra; ea aprinde lumina și coase necurmat. Cum numai a amijit, pe loc a sosit Mintă-Creață, ficiorul cel mai mare, acasă și a cerut de mâncat, ca și mai năinte. Însă maică-sa i-a zis:

— Ia-ți fătu-meu, singur, că-i gata, ia, acolo pe vatră, că eu n-am când să-ți pun dinăinte, pentru că trebuie să gat până mâne cămeșa și izmenele acestea; că ascultă numai ce ne-a poruncit împăratul: că, de n-oi găta eu până dimineață de cusut cămeșa și izmenele astea, și de nu i-ți aduce unul din voi, îmbrăcat cu dânsele, cheia raiului și lumina soarelui, apoi are să ne taie la toți capetele!

Mintă-Creață i-a răspuns:

— Hm!, mare lucru ne cere împăratul! Cât despre mine poate să-mi taie și capul, că tot am să mor odată; mie mi-i tot atâta! Eu nu sunt în stare să-i aduc aceea ce cere! Și s-a luat și s-a culcat.

Baba tot coase mereu. Când la miezul nopții, iată că vine și Busuioc și cere iarăși de mâncat. Baba i-a spus și acestuia tot așa, cum i-a spus și lui Mintă-Creață. Și Busuioc i-a răspuns că nu este în stare să facă un lucru ca acesta, și dacă este să moară, apoi mai bine să moară acasă decât cine știe pe unde!

Auzindu-l baba și pe dânsul zicând așa, s-a spăriat că nu s-a prinde niciunul să împlinească porunca împăratului și c-a fi vai de dânșii! Dară tot nu-și pierdu firea, ci a cusut mereu mai departe.

Când acuma în zori de ziuă, iată că sosește și Sucnă-Murgă. Acesta era năzdrăvan, el știa toate câte s-au fost întâmplat acasă. De aceea, cum a intrat în casă, îndată a zis către maică-sa:

— Coși, mamă, coși? Coasă numai, coasă, ca să fie gata pe dimineață! După aceea a întrebat-o unde i-i mâncarea. Maică-sa i-a spus că-i pe vatră. El a luat și-a mâncat și apoi s-a culcat puțin.

Dimineața când s-a sculat, erau gata și cămeșa și izmenele. El le-a luat de s-a îmbrăcat cu ele, și apoi a chemat și pe frați să vie la el, că are să vorbească ceva cu dânșii. Cel mai mare, Mintă-Creață, n-a vrut să vie nici deloc, dară Busuioc tot a venit la dânsul. Cum a zărit Sucnă-Murgă pe frate-său Busuioc, l-a întrebat, ori de n-ar vrea să-l petreacă și să meargă astăzi cu dânsul. Busuioc i-a răspuns că-i gata să-l petreacă și să meargă cu dânsul, numai să nu-l puie la nimica greu! Sucnă-Murgă s-a prins bucuros de aceasta și i-a făgăduit că nu l-a pune la nimica greu și că numai de aceea îl ia cu sine, ca să nu-i fie urât la drum. După ce și-au luat merinde de ajuns, s-au pornit și s-au cam mai dus.

Mergând amu Sucnă-Murgă cu Busuioc, cât au mers,

iată c-au ajuns la câmpul cu somnul, și au intrat într-însul, și călătorind ei așa mai departe, unde nu i se făcu lui Busuioc un somn ca acela, încât numai numaidecât voia să doarmă un pic. Dară frate-său, Sucnă-Murgă nu l-a lăsat nici într-un feli. După ce l-a scos Sucnă-Murgă abia cu mare greu din câmpul cu somnul au mers amândoi mai departe și s-au tot dus, până ce au dat de câmpul jălii. Cum numai au intrat într-însul, îndată i s-a și făcut lui Busuioc o jale și un dor ca acela, că numaidecât să se întoarcă el înapoi! Dară frate-său tot l-a molcomit și l-a îndemnat ba cu una, ba cu alta și cu mare greu au trecut și peste acest câmp.

Călătorind ei așa mai departe, au ajuns de la o vreme la câmpul florilor. Aice se aflau feli de feli de flori, una mai mândră decât alta; una cu un miros mai plăcut decât alta! Cum numai au intrat ei într-însul, îndată au și început florile, care din care, a se ruga mai tare și a zice una ia-mă pe mine, alta ba ia-mă pe mine, a treia iarăși ia-mă pe mine, că eu-s mai frumoasă, alta, ia-mă pe mine, că eu am miros mai plăcut, și așa una zicea una, alta iarăși alta, tot lăudându-se, numai ca să le iaie. Dară mai nainte până a nu intra ei în câmpia aceasta i-a fost spus Sucnă-Murgă lui Busuioc, să nu se afle să iaie el vro floare, c-atuncea va fi vai și amar de dânșii! Busuioc însă nu s-a putut răbda și a luat una și a băgat-o iute în tureatca ciubotei ca să n-o vadă frate-său. Dară cum a rupt-o el, au și început munții și dealurile a alerga unul cătră altul și a se izbi cap în cap tocmai ca și cum s-ar bate niște berbeci, și așa s-a rădicat un vuiet și trăsnet ca acela, cât socoteai că se pierde lumea.

Văzând Sucnă-Murgă minunea aceasta, a stătut pe loc și a întrebat îndatamare pe frate-său, ori de n-a rupt vro floare. El îi răspunse că nu! Dar Sucnă-Murgă nu l-a crezut și s-a dat să-l caute, și cercetându-l de-amănunțelul, a aflat floarea în tureatca ciubotei. Îndată a și azvârlit-o, și pe loc au încetat și munții de a se mai izbi unul în altul.

După ce au scăpat ei și din câmpul florilor, s-au tot dus amândoi mai departe neauzind și nevăzând pe nime, și au ajuns la un pod ce ducea peste un râu mare și lat, care despărțea moșia oamenilor de moșia zmeilor. La acest pod a lăsat Sucnă-Murgă pe frate-său să-l aștepte, zicându-i că de-a merge mai departe cu dânsul, a trebui să-i ajute a se lupta cu zmeii; dară fiindcă a avut de-acasă tocmeală cu dânsul ca să nu-l puie la nimică greu, nici să nu-i ajute, de aceea i-a și zis să rămâie aice la pod și să-l aștepte pân' ce s-a întoarce înapoi.

Așa a și făcut Busuioc. Sucnă-Murgă însă s-a pornit prin moșiile zmeilor, și mergând singur amu cât a mers, iată că s-a întâlnit cu un zmău, care venea cu căruța cu doi cai. Cum au zărit caii pe Sucnă-Murgă, de departe au început a forăi, a se încorda și a nu vrea să meargă niciun pas mai înăinte. Zmăul, carele auzise de voinicul Sucnă-Murgă, struni caii și-i mână mai departe zicându-le:

— De!, de!, căluții mei, că doară nu-i Sucnă-Murgă pe-aice!

Caii însă îi răspunseră:

— Dar dacă va fi?

Îngrijit aruncă zmăul o căutătură înăinte și zărește pe Sucnă-Murgă venind. Cum l-a văzut, îndată i-a zis:

— Bun tâlnișul, fărtate!

— Mulțămim dumitale, nefărtate!

— Da' cum ne-om bate?

— Ne-om bate, cum îi vrea!

Atuncea zmăul îi zice:

— Hai la sabie, cătănește!

Sucnă-Murgă a primit bucuros, pentru că n-avea frică mare de acest zmău.

Între zmei încă erau trei frați, cari îmblau tocmai așa, cum îmbla și Sucnă-Murgă cu frații săi. Și din acești trei zmei venea cel mai mare mai întâi acasă și de aceea era și cel mai becisnic dintre dânșii; cel de-al doilea era mai viteaz și mai bărbătos și venea mai târziu acasă; cel de-al

treilea era și mai voinic și venea încă mai târziu acasă.

Sucnă-Murgă începu acum bătaia cu zmăul cel dintâi, și pe loc i-a și tăiat capul. După aceea i-a luat caii și căruța și a adus-o la frate-său, la Busuioc, la pod, și lăsând-o acolo, l-a rugat să-l mai aștepte puțin.

Sucnă-Murgă iarăși s-a întors îndărăpt și s-a dus, și s-a dus prin moșia zmeilor până ce s-a întâlnit cu al doilea zmău primblându-se într-o căruță cu patru cai. Cum au zărit caii de departe pe Sucnă-Murgă îndată s-au oprit pe loc și au început a forăi, a sări în sus și în laturi, și nu voiau să meargă nicicum înainte. Zmăul tot îi îndemna să meargă zicându-le ca și frate-său cel mai mare:

— De!, de!, căluții mei, că doară nu-i Sucnă-Murgă pe aice!

Caii însă, ciulind urechile forăind neîncetat din nări, i-au răspuns cu groază:

— Dar dacă a fi?

Atuncea deodată se arată și Sucnă-Murgă înainte. Zmăul îi dă:

— Bună calea!

Sucnă-Murgă îi mulțămește frumos. Zmăul îl întreabă:

— Da' cum vrei ca să ne batem?

— Cum îți place! răspunse Sucnă-Murgă, alege!

Zmăul se coboară repede din căruță și-i zice lui Sucnă-Murgă:

— Hai la trântă voinicească!

— Bine, îi răspunse Sucnă-Murgă, și îndată s-au prins amândoi cruciș și au început a se smuci și a se izbi unul pe altul încolo și-ncoace și a se frământa, cât huia pământul sub dânșii! Deodată mi se înfiripă zmăul, rădică pe Sucnă-Murgă în sus și-l trântește așa de tare în jos, încât i s-au înfipt picioarele-n pământ până la glezne. Atuncea s-a mâniat Sucnă-Murgă, s-a smuncit din pământ, a înșfăcat pe zmău și rădicându-l în sus, l-a trântit în pământ până la genunchi. Dară zmăul se smulge repede și apucând pe Sucnă-Murgă, îl înfige și pe dânsul până la genunchi în

pământ. Sucnă-Murgă se smulge și el repede din pământ, prinde pe zmău și mi-l trântește până la brâu în pământ. Zmăul iarăși se smuncește și înfige și pe Sucnă-Murgă în pământ tot până la brâu. Dară Sucnă-Murgă iarăși se opintește, se smulge repede și, mânios, înhață pe zmău, îl avântă în sus și apoi îl izbește în pământ pân' la grumaz, scoate iute sabia din teacă și-i taie pe loc capul. După ce-a învins Sucnă-Murgă și pe acesta, a luat căruța și caii de i-a dus la frate-său la pod și l-a poftit ca să-l mai aștepte acolo puțin, că încă mai are ceva treabă. După aceasta s-a întors îndărăpt.

Călătorind Sucnă-Murgă prin moșia zmeilor, a trecut mult mai departe de locul acela unde ucisese pe al doilea zmău, și încă tot nu s-a fost întâlnit cu nime. Când deodată zărește în depărtare și pe al treilea zmău venind în căruță cu șase cai. Și acești cai au început a forăi și a sări în sus și în laturi, dară nu așa de tare, pentru că acest zmău era cel mai voinic din tustrei frații. Zmăul a strunit caii și le-a zis:

— De!, de!, căluții mei! Doară nu-i Sucnă-Murgă pe acest loc.

— Ba da! îi răspunseră caii.

Atuncea și Sucnă-Murgă s-a arătat înaintea lor. După ce și-au dat unul altuia bună calea și și-au mulțămit unul la altul, s-au întrebat cum să se lupte ei, pentru că amândoi erau totuna de tari. După mai multe chibzuiri s-au învoit la trânta voinicească. S-au apucat unul de altul și au început a se trânti și a se izbi în toate părțile, dar nu s-au putut învinge unul pe altul. Ce să facă ei acuma? S-au mai sfătuit cât s-au sfătuit, și apoi s-au învoit ca să se lupte, ca roate, de-a berbecele. Deci s-au dat amândoi peste cap și s-au făcut roate. Apoi s-au suit așa, ca roate, unul pe un munte, iară celălalt pe alt munte din față, și s-au repezit din răsputeri la vale unul către altul c-o iuțeală nespus de mare și au început a se izbi unul în altul. Atâta de cumplit se loveau roatele una de alta, încât răsunau munții și vuiau văile, iar roatele săreau departe una de alta. Lovindu-se ei

așa de vro câteva ori, iată că la o lovitură de acestea le sar câte trei spițe din roate. Văzând ei ce-au pățit, s-au învoit ca să se bată altminterelea, într-un chip al treilea, ca pară de foc.

Prifăcându-se ei dară din roate acum în pară de foc, au început a se bate așa de cumplit, încât socoteai că s-a spart soarele și-și varsă tot focul său pe pământ. Într-acest modru s-au bătut ei mult timp, și neputându-se învinge unul pe altul, măcar că se părea că Sucnă-Murgă s-arată tot ceva mai tare, iată că trec doi corbi pe deasupra lor. Cum i-a zărit zmăul, le-a și vorbit:

— Duceți-vă, dragii mei corbi, de vă udați aripile în cea fântână de-acolo și-apoi veniți de le scuturați peste para cea roșie a lui Sucnă-Murgă și i-o stingeți că eu vă voi da pentru aceea un hoit de carne de rumân, care-i foarte dulce!

Văzând Sucnă-Murgă că zmăul cere de la corbi ajutor, le-a zis și el lor:

— Mai bine udați voi para cea albă a zmăului decât pe a mea, că eu vă voi da nu unul, dar trei hoituri de zmei!

Corbii, cari nu prea căutau la carne dulce, mai bucuroși s-au prins de carnea cea mai multă, decât de acea puțină și bună, și s-au dus de și-au udat aripile de două ori în fântâna cea din apropiere, și venind, le-au scuturat pe para cea albă a zmăului și pe loc au stins-o.

Sucnă-Murgă s-a dat iute peste cap de s-a făcut iarăși voinic, și apucând sabia în grabă, a tăiat zmăului capul și-a dat corbilor hoitul spunându-le că în cutare și-n cutare loc vor mai afla încă două hoituri de zmei, să le iaie și să le mănânce și pe acelea!

După ce s-a curățit Sucnă-Murgă și de zmăul acesta, s-a pus în căruța lui și s-a dus pân’ la Busuioc, care-l aștepta la pod. În căruța acestui zmău a aflat Sucnă-Murgă cheia raiului și lumina soarelui. Măcar că a aflat Sucnă-Murgă aceea ce a vrut, tot nu s-a bucurat tare, pentru că acești trei zmei aveau trei femei, carile erau încă mai strașnice și

mai grozave decât bărbații lor, pentru că ele nu se luptau voinicește, cu puterea, ci muierește, cu prifăcătoria. Și pe acestea trebuia Sucnă-Murgă să le învingă, dacă voia să scape teafăr cu odoarele sale și să ajungă acasă. De aceste femei se temea Sucnă-Murgă foarte, pentru că ele nu ieșeau la luptă ca voinicii, cu puterea, ci întrebuințau mijloace ascunse spre a se cotorosi de dușmanii lor. Ajungând la frate-său, la Busuioc, i-a spus toate câte a pățit și ce încă-l mai așteaptă mai năinte de a putea pleca spre casă.

După ce s-a hodinit puțintel, și-a ales Sucnă-Murgă dintre toți caii pe cei mai sirepi și i-a înhămat la căruța zmăului celui mai mic, pentru că aceasta era mai tare, și a purces către curțile zmeoaicelor.

Așteptând zmeoaicele acasă și văzând că nu le mai vin zmeii, s-au adunat toate la un loc și începură a se întreba, că oare de ce nu le mai sosesc zmeii acasă? Toate acestea le știa Sucnă-Murgă ca năzdrăvan ce era. Deci apropiindu-se de curte, unde erau zmeoaicele adunate, a lăsat căruța înapoi într-un ascuns, se dete peste cap și se făcu muscă. Într-acest chip voia el să intre în curte și să asculte sfaturile zmeoaicelor. Cum a intrat în curte, s-a ascuns într-o crăpătură și de aice asculta cum se sfătuiau ele. Zmeoaica zmăului celui mai mare a început sfatul și a zis:

— Știți voi ce? Poate că s-au întâlnit zmeii noștri cu Sucnă-Murgă, că numele lui era vestit în toată lumea, și el i-a ucis!

— De bună samă, răspunseră celelalte două; chiar așa are să fie de n-au venit la timpul lor acasă!

După aceasta s-au sfătuit ele ce să facă, cum să se răzbune și cum să piardă pe Sucnă-Murgă. Nevasta zmăului celui mai mare a zis:

— Știți voi una? Când s-a porni Sucnă-Murgă spre casă, eu am să-i ies înainte și în cutare loc am să dau o secetă și am să fac o arșiță atât de mare încât să clocotească fântânile, cum clocotesc oalele la foc, și Sucnă-Murgă să

nu mai poată de năduşală şi de sete, şi să fie nevoit a bea apă din acele fântâni şi aşa să se prăpădească!

Iar a doua zmeoaică a zis:

— Eu am să mă fac, în cutare loc, în drum, un rug[1] frumos, şi când m-a vedea el şi-a vrea să mă iaie, eu am să-l omor îndată!

A treia însă, nevasta zmăului celui mai tare, a zis:

— Eu m-oi duce încă mai departe înaintea lui, ca, dacă va scăpa de voi, să nu scape de mine. Eu am să mă fac zână şi am să-l aştept în pădurea cea de la marginea hotarului. Când a trece el pe-acolo, eu am să-l înghit de viu şi-am să-l mistuiesc în mine o săptămână întreagă şi tocmai după aceea am să-l screm!

Sucnă-Murgă, ca muscuţă în crăpătură, a auzit toate sfaturile şi propusurile zmeoaicelor, şi ieşind din ascunsul său, a zburat la căruţă, s-a dat peste cap de s-a făcut iar voinic cum era, s-a suit în căruţă şi îndatamare a fost la pod la frate-său, la Busuioc. Cum a ajuns la dânsul, a înhămat toţi caii, adecă doisprezece, la căruţă în rând păreche, luă şi pe frate-său Busuioc într-însa şi au purces aşa la drum.

Mânând Sucnă-Murgă caii cât puteau fugi, iată c-au ajuns pe-un câmp unde era o fierbinţeală şi o arşiţă aşa de mare, încât clocoteau toate fântânile, şi mai că mureau de sete, mai ales Busuioc, şi fiindcă nu ştia ce-l aşteaptă, voia numaidecât să beie apă de cea fierbinte, şi ajungând la un puţ, a văzut cum clocotea apa de fierbinţeală. Lui Busuioc însă i se părea că apa izvorăşte pe aice fierbinte aşa, şi a rugat pe frate-său să steie puţin ca să beie. Dară Sucnă-Murgă i-a zis:

— Stăi! Lasă-mă să beu eu întâi! Şi apropiindu-se de puţ, a făcut cruce cu paloşul în apă, şi pe loc s-a prifăcut toată apa în sânge, pentru că în apă era prifăcută zmeoaica

[1] Povestitorul din Horodnicul-de-Jos nu mi-a putut spune alta despre rug, decât că este „o buruiană flocoasă care creşte prin păduri” (*nota culegătorului*).

zmăului celui mai mare, și făcând Sucnă-Murgă cruce cu paloșul în apă, a tăiat-o, și de aceea s-a prifăcut apa în sânge.

Văzând aceasta, Busuioc a zis frățâni-său:

— Of, frate, da de ce-ai stricat tu izvorul iest frumos?!

Dară Sucnă-Murgă i-a răspuns:

— Lasă, lasă, frățioare, că acuși om afla noi alt puț mai limpede!

Și mai mergând câtva loc, au sosit la alt puț, unde au stătut de au băut apă de ajuns și ei și caii, pentru că acuma se răcoriseră și se limpeziseră toate apele.

Stâmpărându-și așa setea, au purces mai departe, și mergând amu cât au mers, au ajuns la rug. Aice a zis Busuioc către frate-său:

— Vai, frate, vai, ce rug frumos este acesta! Ia să stai oleacă să mă scobor din căruță să-l iau!

Dară Sucnă-Murgă i-a răspuns:

— Na! Ține tu caii, că l-oi lua eu!

Și apropiindu-se cu mare luare aminte de rug, pentru că el știa cine-i rugul acela, a băgat paloșul cu ascuțișul în sus de sub rug și l-a rădicat așa de iute cu amândouă mânile în sus, încât a rămas din el un capăt de o parte de drum, și alt capăt de cealaltă parte. Văzând aceasta Busuioc ținu frățâni-său de rău, pentru că a stricat un lucru așa de frumos și rar! Dară Sucnă-Murgă i-a zis:

— Taci, că tu nu știi ce-i aceasta, și hai mai departe!

Călătorind ei mai departe, chitea Sucnă-Murgă, cum ar putea el învinge și pe zâna aceea. Și-atunci și-a adus aminte că acu de șapte ani de zile a fost dat unui fierar un buzdugan ca să i-l tot înfierbânte, și socotind că acum va fi destul de fierbinte, a abătut pe acolo de l-a luat. Cu astfeli de armă au călătorit amândoi mai departe, socotind că cu buzduganul acesta va face și zânei capătul. Cum numai au început a se apropia de pădurea aceea, iată că se rădică și zâna c-o falcă-n ceri și cu alta-n pământ, și le iese înainte, voind să-i soarbă pe amândoi deodată cu butcă cu cai cu

tot. Dară Sucnă-Murgă n-a așteptat să se apropie ea tocmai de tot, ci a început a-nvârti buzduganul împrejurul capului ca să-i deie o repejune mai mare, și l-a slobozit deodată zânei drept în gură de-a intrat într-însa și pentru că era foarte fierbinte s-a și lipit de ea; și nu numai c-a oprit-o să meargă înainte, ci, în iuțeală, buzduganul a și luat-o cu sine, și pe unde mergea, făcea tot drum de foc prin pădure. Și așa a scăpat Sucnă-Murgă curat și nevătămat, cu cheia raiului și cu lumina soarelui.

După ce-au ajuns acasă, n-a rămas mult să se hodinească, ci a mers de a dus împăratului cheia raiului și lumina soarelui. Împăratul a cunoscut acuma că numai Sucnă-Murgă este în stare să-i fie urmaș vrednic pe scaunul împărăției, și pe loc a făcut nuntă fiicei sale și a măritat-o după dânsul, dându-i toată împărăția ca zestre.

După ce s-a însurat Sucnă-Murgă, a trăit mulți, foarte mulți ani în fericire cu noroc și pace, stăpânindu-și împărăția cu dreptate.

La nunta lui Sucnă-Murgă m-am întâmplat și eu. Of!, ce bucate alese mai erau la acea masă, tot numai fripturi și copturi ca acelea de le-ai fi înghițit și cu ochii! Da’ încă vinurile acelea! Le-ai fi băut pe toate de nu te-ai fi temut de vro amețeală! Mie mi-a plăcut mai ales un feli de friptură de rață; am mâncat din ea cât n-am mai putut, și pentru că îmi plăcea așa de tare, am vârât un picioruț în buzunar, ca să-l am de merinde pe drum când m-oi întoarce acasă. Când veneam acasă cam pe la mijlocul căii, am fost flămânzit și m-am apucat să rod piciorușul acela. Tocmai când îmi era carnea mai dulce, m-am întâlnit cu un om învățat, care îmi spunea că a învățat carte pe la toți înțelepții lumii, și a început a mă tot ruga și a mă cehăi[2] ca să-i dau și lui să mănânce, că era fript de foame. Tot năcăjindu-mă el ca să-i dau și să-i dau, m-am cam supărat și i-am azvârlit cam repede piciorul acela. El, sărmanul, în loc să-l prindă în mâni, a ținut mânile în buzunar. Piciorul

[2] *a cehăi* - a sâcăi, a bate la cap.

de friptură nu i s-a putut vârî în buzunar, ci l-a lovit amarnic peste un picior, de merge bietul și până acuma șchiop. De nu mă credeți ia să vă uitați numai la cutare învățat și-l veți vedea șchiopătând până astăzi din pricina aceea!

Textul este reprodus după
Ion G. Sbiera, *Povești și poezii populare românești*,
Editura Minerva, București, 1971